ANUL I. — No. 11. 20 BANI NUMĂRUL DUMINICĂ, 28 NOEMBRE 1904

FURNICA

APARE ODATA PE SAPTAMANA

ABONAMENTE: { Pe un an 10 lei / Șase luni 5 » Plata abonamentului înainte.

G. RANETTI — N. D. ȚARANU

ANUNȚURILE SE PRIMESC DUPĂ INVOIALĂ
ADRESA:
Revista „FURNICA“ București

Desen de *N. Mantu.*

Consfătuirea de la d. Eugeniu Stătescu în care s'a restabilit armonia în partidul liberal.

www.dacoromanica.ro

MESAGIU FARA DISCUŢII

In sesiunea actuală a Parlamentuluĭ nu se va discuta Mesagiul Regal.

Maĭ lesne credeam că o să văd nuntă fără lăutarĭ, loteriĭ fără amînărĭ student fără datorĭĭ, beţivan fără sughiţurĭ, adunare generală a societăţeĭ „Unirea“ fără scandal, fată nemăritată fără pretenţiĭ, soacră fără răutate, partid politic fără nemulţumiţĭ, etc. etc., dar nu 'mi-aş fi închipuit nicĭ odată că poate să existe un Mesagiŭ fără discuţie.

Şi totuşĭ, minunea aceasta s'a întîmplat. D. Sturdza, sub cuvînt că Regele e în doliŭ, a suprimat desbaterile Adreseĭ Regale.

Cu alte cuvinte, Mesagiul, de data asta, e ca şi cum aĭ trimete printr'un comisionar o scrisoare cuiva şi i-aĭ spune: „fără răspuns“.

Imĭ pare foarte răŭ.

Imĭ pare răŭ fiind că, cu prilejul discuţiuneĭ Mesagiuluĭ, oamenĭĭ noştri politicĭ spuneaŭ tot ceea ce nu aŭ făcut şi nu aŭ de gînd să facă în viaţa lor. La discuţia Mesagiuluĭ, toţĭ promiteaŭ îmbunătăţirea soartĕĭ ţăranuluĭ, sporirea veniturilor Statuluĭ, uşurarea dărilor contribuabililor, într'un cuvînt fericirea scumpeĭ noastre patrĭĭ.

Făgăduelile acestea frumoase eraŭ pentru mulţĭ o mîngĭiere; eraŭ, în tot cazul, un sport oratoric interesant între ceĭ maĭ de frunte maeştrĭĭ aĭ tribuneĭ parlamentare.

Nu! Nu pot să mă împac cu gîndul că, la sfîrşitul anuluĭ 1904 poporul va fi lipsit de parigoria solemnelor angajamente pe carĭ le iaŭ cîrmuitorĭĭ luĭ în discursurile de la Mesagiŭ, va fi lipsit de desfătarea intelectuală pe care o oferă de obiceiŭ acest „match“ de elocvenţă al parlamentarilor noştri.

Şi care e motivul pentru care d. Sturdza — după ce a suprimat atîţĭ funcţionarĭ — suprimă şi discuţia la Mesagiŭ?

Motiv de economie bugetară nu poate fi, de oarece deputaţiĭ şi senatorĭĭ vor primi aceeaşĭ diurnă.

Atunceĭ?

Motivul a fost că Palatul e în doliŭ.

Tot respectul pentru durerile Familieĭ Regale

Dar nu văd legătura dintre suspendarea desbaterilor Corpurilor Legiuitoare şi doliul acesta.

In postul mare, Mitropolia interzice cafeurile şantante, cîntecele lăutarilor şi reprezentaţiile teatrelor.

Parlamentul, însă, poate fi oare confundat cu un «şantan»? Discuţiile de la Mesagiŭ aŭ în ele ceva nereverenţios faţă de Suveran? Puteaŭ jigni întristarea Palatuluĭ? Cum şi ce fel?

Modesta mea părere e că d. Sturdza, căruia nu'ĭ convenea de loc gălăgia discuţiilor la Mesagiŭ, în grelele împrejurări prin carĭ trece azĭ guvernul, a recurs la acest mic «truc», asemănător cu nevinovata manoperă de care se serveşte orĭ-care «nemţoaică la copiĭ» care, pentru a-ĭ astîmpăra, le şopteşte cu aer grav:

— Psst! Tăceţĭ din gură că Papa e supărat..

Orĭ-cum ar fi, eŭ unul sînt dezolat că anul acesta nu maĭ voiŭ asculta discursurile la Mesagiŭ.

In special, 'mi-e imposibil să concep că d. Nae T. Popp, a căruĭ activitate parlamentară o urmăresc de două-zecĭ de anĭ, va renunţa de d ta aceasta să 'şĭ expuie foarte pe larg, soluţiile d-sale în chestiunile financiare şi economice.

Maĭ uşor aş fi crezut că o să văd într'o bună dimineaţă podul de peste Dunăre permutat în Calea Victorieĭ, decît să văd că d. Nae T. Popp nu ţine un discurs la discuţia generală a Mesagiuluĭ.

George Ranetti.

Rugăm pe d-niĭ abonaţĭ să binevoiască a ne trimete costul abonamentuluĭ prin mandat poştal.

Adresa: Revista «Furnica» Bucureşti.

CEAŢA DIN BUCUREŞTI

Sîmbăta seara, 20 Noembrie, o ceaţă nemaĭpomenit de deasă s'a lăsat asupra Capitaleĭ; nu puteaĭ să vezĭ la douĭ paşĭ înaintea ochilor.

(*Ziarele*)

Pe cer, luna cea bălaie
Nu da nicĭ un semn de viaţă,
S'aŭ ciocnit trăsurĭ, tramvaie,
A fost lată. Bre, ce ceaţă!

Vream într'o cofetărie
Să iaŭ apă şi dulceaţă,
Nemerĭŭ la berărie...
Ah, afurisită ceaţă!

Bere bînd, luaĭŭ «Furnica»
S'o citesc, că e glumeaţă;
N'am putut să văd nimica...
Te blestem, infamă ceaţă!

Am pleçat, nu p'o cărare,
Ci pă două, înspre piaţă;
M'am lovit de felinare...
N'am fost beat; dar... era ceaţă!

Mĕ 'ntîlnĭĭŭ cu creditorĭĭ
Ce m'aŭ prigonit o viaţă;
Nicĭ nu mă zăriră — chiorĭĭ!
Ştiţĭ că-ĭ bine cînd e ceaţă?

La consoarta-mĭ scumpă-acasă
Vruĭŭ să merg spre dimineaţă,
Ş'o brodĭĭŭ la... (ce vĕ pasă?)
Nu's de vină. Era ceaţă!

Nu vedeam nimic 'nainte,
Par'că pătimeam d'albeaţă,
Scuza mea 'n două cuvinte
Este simplă: era ceaţă!

Dar, a doua zi dup'asta,
Văzuĭŭ iarăşi. Vaĭ, în faţă
Imĭ staŭ soacra şi nevasta...
De ce-aĭ dispărut, o ceaţă?

Tarascon

FALSIFICAREA MEDALIILOR

Am înţeles cînd Primăria Capitaleĭ a înfiinţat medaliile pentru cîinĭ. A perceput cîte cincizecĭ de banĭ de la fie-care proprietar al uneĭ javre şi veniturile comuneĭ aŭ sporit.

Dar nu pricep să se maĭ creeze nouĭ decoraţiunĭ pentru oamenĭ, carĭ nu plătesc nicĭ măcar cîte-o băncuţă pentru ele. Aveam deja: «Trecerea Dunăreĭ», «Virtutea Militară», «Coroana Romînieĭ», «Steaua Romînieĭ», «Bene Merenti», «Serviciul Credincios». D. Haret a maĭ găsit cu cale să înfiinţeze «Răsplata Munceĭ».

Socotesc că eraŭ deajuns. Un amator de tinichele posedîndu-le pe acestea toate, ar fi putut să facă concurenţă celuĭ maĭ înpopoţonat Irod de Vicleim.

Cu toate astea, s'a maĭ înfiinţat una. Autorul e d. Lascăr, ministrul de interne, iar decoraţia se numeşte «Medalia pentru bărbăţie şi credinţă».

Iată o medalie care, numaĭ prin abuz, se poate conferi senatorilor şi cucoanelor, întru cît puţinĭ senatorĭ se pot lăuda cu virtutea bărbăţieĭ şi puţine cucoane cu aceea a credinţeĭ.

Dar, *à propos* de medaliĭ.

De la o vreme, observăm ceva ciudat. Pe cînd moneda Statuluĭ o bate numaĭ Statul (bătu-o-ar Dumnezeŭ s'o bată!), medaliĭ pot bate chiar şi particularĭĭ. Astfel, expoziţiile, carĭ bîntuie de la un timp încoace ţara, se termină, de obiceiŭ, nu numaĭ cu deficite, dar şi cu acordărĭ de diverse medaliĭ. Aşa a facut expoziţia ştiinţifică. aşa expoziţia de la Brăila, aşa făcu de curînd expoziţia agrară. In definitiv, asta n'ar fi nimic, căcĭ maĭ periculoasă e contrabanda de tutun saŭ de spirt, carĭ aduc pagube Statuluĭ, decît contrabanda de medaliĭ. Insă, contrabandiştiĭ carĭ 'şĭ-aŭ arogat dreptul de a fabrica medaliĭ, — d-niĭ dr. Istrate, C. Stoicescu, Greceanu —, agravează contrabanda lor printr'o scandaloasă falşificare.

In adevăr, cînd citiţĭ prin ziare că d-luĭ X. i s'a conferit de societatea agrară orĭ de cea ştiinţifică medalia de aur, ştiţĭ ce însemnează asta? Insemnează că medalia de aur nu e nicĭ măcar de aur doublé, ci de bronz à un leŭ şi 25 de banĭ bucata!

Cerem energic să înceteze acest scandalos şahărmahăr. Destul avem: lapte falşificat, Constituţie falşificată, vinurĭ falşificate, caractere falşificate; nu maĭ voim să avem şi medaliĭ falşificate.

Ghiţă.

www.dacoromanica.ro

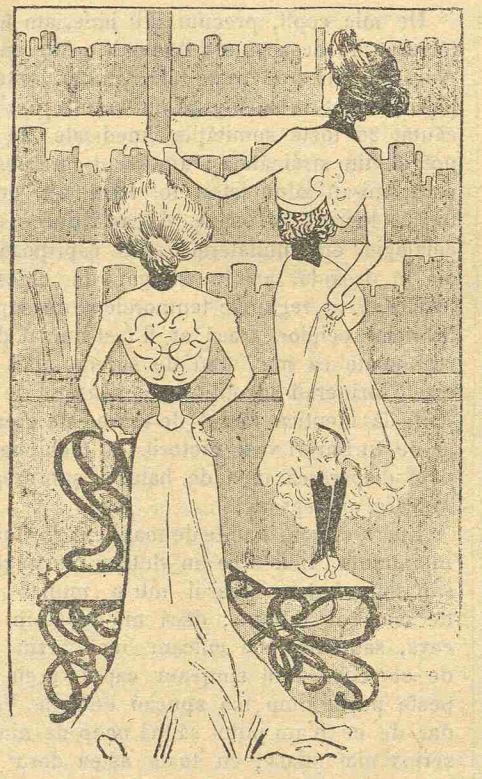

DOMNIŞOARELE IN BIBLIOTECA

Cărţi de ştiinţă plicticoase
Papà citeşte regulat,
Şi apoi trage aghioase
Mai straşnice ca la Senat.

Maman, în schimb, cu cărţ picante
Se delectează foarte des:
Romane d'aventuri galante,
Ohnet, Silvestre, Gyp, Mendès.

Drăguţele de domnişoare
Ce'ş vor alege de citit?
Mai trebue să vă spuï oare!
E de prisos, cred c'aţi ghicit.

Ah, şearpele de Kamadeva
Adesea 'n cărţi este pitit,
Dînd ficelor strămoaşei Eva
Să guste mărul cel oprit!

Din cărţ fetiţele învaţă
Cum se flirtează 'ntr'un salon,
Cum singurul lor scop în viaţă
E să se'mbrace de bonton

Nu cărţi de şcoală somnifere,
Ci cărţi în care poţi citi
Sentimentale adultere
Şi care pun punctul pe i.

A, Domnişoarele mă ierte,
Deşi *par coeur* ştiu pe Zola,
Desfid să facă ouă fierte,
Saŭ să gătească'o musacà!

Kiriak Napadarjan

CINCINATUS REDIVIVUS!

Ziarul «Ţara» a insinuat că poetul Cincinat s'a înfundat în Piatra-Neamţu şi nu mai scrie nimic. La această calomnie poetul răspunde prin următoarea scrisoare:

Scumpul meŭ Ranetti,

Intors de vre-o trei săptămîni din Paris, unde mă dusesem să caut — după cinci ani de provincie — noui energii de viaţă, am fost — după cum a zis Maestrul meŭ Disescu — victima uneï rigori ministeriale excesive, — fiind-că întîrziasem din cauză de boală (vezi certificatul medical) o lună şi jumătate peste concediŭ. Numai o lună şi jumătate!

Azi sînt avocat şi din noŭ poet în activitate.

Eŭ cred că d. Geani, care de altminteri trebue să aibă multă aplicaţie pentru literatură, cel puţin aşa dovedeşte iscălitura sa din josul decretelor, care prezintă spre marea mea mirare simptomele uneï vagi intelectualităţi — şi aceasta numai grafologiceşte vorbind, — cred că d. Geani — înaintîndu-mă avocat — a vrut să dea o mai mare propăşire înnalteï poeziï lirice, al căruï champion mă decretez singur, ca să întunece întru cît-va splendoarea literatureï satirice şi să isbească în triumful «Furniceï» aï căreï lauri nu'l lasă să doarmă pe banca ministerială în timpul şedinţelor.

Dar nu va fi aşa. Deşi m'am hotărît (în fine!), după cererea generală, să scot în Decembrie un mare volum de poeziï (multe geniale, deşi puţine inedite), totuşi — ca să dejoc intenţia vindicativului ministru, am să te rog să'mi hărăzeştï cinstea unuï titlu de redactor efectiv la marele ziar «Furnica), al căruï nume mic şi modest contrastează cu enormele vagoane de spirit cu care verva ta şi a luï Ţăranu hrăneşte o ţară întreagă anemi zată de un regim... prea descalificat ca să'l mai califlc.

Dacă locurile de redactoriï plătiţi sunt, pentru un moment, ocupate, mă voiŭ mulţumi să scriŭ gratis; sigur că voiŭ fi îndeajuns răsp ătit de simpatiile publiculuï, în Decembrie cînd îmi va apare volumul. Pînă atunci, ca fost magistrat, fiind-că ţiŭ la titluri, îmi veï da pe acela de şef al contenciosuluï societăţeï «Furnica», ce sunt sigur e o mică filială a «Furniceï» tale (membriï eï depunînd fondurile, tu & Comp. fondul).

In altă ordine de ideï, am intenţia să mă stabilesc, în calitate de Rîmnican, la Rîmnicu-Sărat, pentru ca alături de d. Ionel Grădişteanu să combat cu verbul, cu satira şi fără ciomag, derogînd de la datinele politice străbune, pe scumpul meŭ văr Vespasian Pella, întrupare în localitate a hydreï guvernamentale.

Incă un cuvînt.

In ziua chiar cînd 'mi-a venit depeşa de înlocuire, am pledat la Curtea cu juraţi, achitînd pe inculpat în aplauzele săleï. Acest proces 'mi-a inspirat următoarea epigramă:

Juraţi-aŭ fost de data asta.
Mult mai cinstiţi ca acuzatul.
L'aŭ achitat. Dar el, sunt sigur,
N'o să'şi achite avocatul!

O îmbrăţişare frăţească de la vechiul tăŭ confrate şi amic.

Cincinat.

Nota Redacţieï. — Suntem datori o mică lămurire străvechiuluï nostru amic (ça ne nous rajeunit pas!), cît şi opinieï publice. Nu ministrul de justiţie a comis infamia de a înlocui pe Cincinat pentru meschinul motiv că a întîrziat peste congediŭ cu o lună şi jumătate (ce însemnează oare 45 de zile faţă cu vecinicia?). Ci, noi. Da, noi, prin proptele influente, am stăruit pe lîngă d. Geani, ca să redea barouluï un elocvent avocat şi Parnasuluï Român pe una din cele mai pure gloriï ale sale. Nici un moment nu ne-am preocupat de inconvenientele ce pot prezenta uneori o eliminare din magistratură în toiul erneï. Mai întîiŭ fiind-că ştieam că Cincinat posedă din vremuri imemoriale o magnifică blană contra căreia, nici acţiunea distrugătoare a timpuluï, nici perfidia molilor, n'aŭ putut face nimic. Ştieam apoi că un poet ca Cincinat n'are nevoie de lemne tăiate cu chilogramul ori de kocs ca ori-ce vulgar muritor, el dispunînd de miï de tone de foc sacru şi încălzindu-se vecinic la razele Idealuluï. Că o să'şi piardă o mizerabilă leafă? Ce importanţă are asemenea bagatelă pentru un poet ale căruï rime sunt milionare, a căreï fantazie e mai bogată de cît Rockefeller?

Cu conştiinţa senină deci, am intervenit pe lîngă d. Geani şi am avut fericirea să obţinem destituirea magistratuluï, pentru a readuce în mijlocul nostru pe magistrul!

Nu mai e nevoie să spunem că acceptăm cu entusiasm oferta fabulos de avantagioasă pe care ne-o face eminentul Cincinat. Iï decernăm deci dublul titlu de colaborator onorific şi de şef al contenciosuluï «Furniceï». In această din urmă calitate, avocatul va avea de furcă cu procesele cerebrale graţie cărora dăm la lumină atitea geniale glume şi calambururi.

Urăm deplin succes noueï cariere pe care o va începe Cincinat, convinşi fiind că va fi cel mai sărat din Rîmnicul Sărat, dovadă este epigrama pe care o publicăm mai sus. Dacă bucătăreasa noastră ar pune atîta sare în supă, cît a pus Cincinat în această epigramă, i am trînti cu farfuria în cap. Autoruluï uneï asemenea epigrame-potroacă, iï dăm însă la cap cu o cunună de lauri!

www.dacoromanica.ro

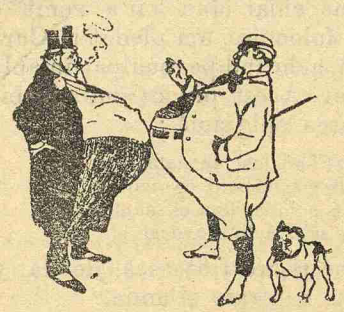

I. — Imi dați voe s'aprinz ?

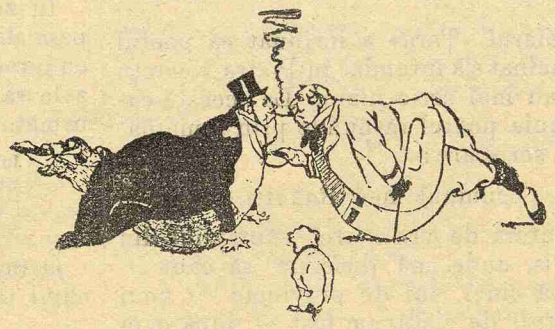

II. — Cu plăcere !

PETIȚIEA UNUI ACAR

Ne cade în mînă următoarea autentică petiție :

Onor. Administrațiunei Serviciului de Economat al C. F. R. prin d-nul Șef al Stațiunei.

Odată cu aceasta am onoare a supune la cunoștința Domnilor Organ ai serviciului de Economat următoarea cerere :

Figurînd cu funcțiunea serviciului în Garra Kitilla, lucru întîmplător prin observări visibile din geamurile localului fostul depou și Economat, un fost Biurou de scris și citit vechiu cu totul uzat de neîntrebuințat în positiunea în care se găsește, de cît în urma unei repa-ațiuni speciale ; cu toate acestea subsemnatul încă ofer pentru acest Biurou uzat lei 8 bani 50 %.

Cu tot respectul
Acar Garra Kitilla

De hatîrul unei asemenea petiții, serviciul de economat ar trebui să i dea biuroul gratis, ca să nu i mai lase gura apă bietului acar, uitîndu se la el prin observări vizibile din geamurile localului.

MIGRENA

Știam că șade la țară și trecînd pe la el, m'am oprit să'l văd.

Mi'l aduceam aminte așa cum era în școală și așa cum îl zărisem acum vre-o patru ani la teatru, cînd l'am recunoscut numai decît, căci îi rămăsese aproape neschimbată fisionomia de copil : aceiași ochi mari și dulci, acelaș păr lung și negru lasat în bucle, aceeași inteligență vie, aceleași calități sufletești. .

N'a putut însă sfîrși liceul, n'a putut termina nici o școală specială, cu toată pasiunea lui de muncă, cu tot bunul simț cu care natura îl înzestrase. Causa era o groasnică migrenă, care'l ștortura necontenit, din zilele copilăriei pînă acum la douăzeci și opt de ani. N'avea somn liniștit, n'avea zi fără teribile dureri, cari îl cuprindeau cu intermitență. Nu putea întreprinde nimic cu creerul, nu era în stare să'și încordeze gîndirea mai mult în aceeași ordine de idei, fără ca un trăsnet să'i treacă de la o tîmplă la alta, un junghiu îngrozitor, care era începutul unor dureri fără sfîrșit !

Calitățile lui naturale și dorul înăscut de muncă, nu puteau rămînea însă fără întrebuințare. Dacă cu mintea nu se putea trudi fără să fie sleit de dureri, putea să muncească alt fel, fără sforțări de rațiune, fără oboseală intelectuală prea mare. Avea de la părinți un patrimoniu destul de întins, o moșie de două mii de hectare, pe care hotărî să o cultive singur, așa că, de cîți-va ani încoace, se ocupa exclusiv cu agricultura rațională și științifică.

* * *

Situată în mijlocul unui parc secular, o casă confortabilă, bătrînească, se răsfăța înconjurată de viță de Canada, cu pridvoruri îmbrăcate în clematite.

Am sunat ; servitorul mă introduse într'un salon drăguț ; îi spusei numele.

După două minute auzii în vestibul pași, apoi niște voci :

— Conașule, nu vă luați peruca ?

— Nu'mi trebue acum — răspunse vocea, în care'mi recunoscui prietenul.

In acelaș timp ușa se deschise și apăru un domn chel ca 'n palmă, o chelie absolut complectă căci nici în ceafă n'avea fir de păr ! Ne am recunoscut, era el vechiul coleg de școală, în carne și oase ! aceiaș ochi mari și dulci, aceeași inteligență vie... dar frumosu-i par negru și lung, admirabila i coamă de poet, de savant de artist .. dispăruse !

«Fă-te ca nu bagi de seamă» îmi zise el, ca răspuns privirei mele nedomirite, și începu să mă întrebe multe, multe de cari se întreabă vechii prieteni după atîția ani de despărțire .. Dar eu răspundeam scurt, muncindu mă să ghicesc, care e causa acestei sluțiri — probabil benevole — a prietenului meu, eu care-i admiram atît, frumoasa podoabă brună ce-i încadra figura. Văzînd că nu e chip să scape pînă nu'mi va da deslușiri amanunțite, îmi zise :

— Vino să te plimb prin parc ca să'l vezi și tu, și mergînd îți voiu spune tot. Dar să'mi dai voe ca să pui ceva pe cap, mi-e frică de răceală.

Trase un sertar și scoase dintr'însul o superbă perucă brună, imitînd perfect părul lui de altă dată. Cînd o așează pe cap, atunci îmi cunoscui deplin colegul de acum cîți-va ani. Era acelaș, nimic nu'l schimbase. Am eșit amîndoui în parc și iată ce mi-a istorisit :

De mic copil, precum știi bine, am fost torturat de această oribilă boală : Migrena ! Accesele mi-erau mai rari atunci, totuși părinții mei m'au îngrijit din vreme și m'au căutat cu toate somitățile medicale de la noi și din străinătate ; am făcut cură peste cură, mi-au administrat tot felul de doctorii... lucruri zadarnice. Această dureroasă cefalagie era unilaterală dar caprițioasă : aci în dreapta, aci în stînga, de obiceiu localizată în regiunile temporale și deasupra orbitelor ochilor. Dacă ar fi fost numai dureri poate că mai erau de suferit, dar de multe ori erau însoțite de o sensație de ameteală identică răului de mare, de greață și de turburări vaso-motorii. Iți închipuești deci disperarea mea de halul și șubrezeala în care ajunsesem !

Lucru curios, înainte de manifestări, boala mă anunța. Indată ce un vîntișor mă trăgea, sau îmi sforțam creerul într'o muncă cît de mică de rațiune ; dacă mă supăram de ceva, sau dacă mă culcam mai tîrziu ca de obiceiu — îmi simțeam capul greu și peste puțin timp mă apucau durerile. Vezi dar de ce n'am putut să mă ocup de nimic serios nici odată ; cu toate astea dorul de lucru mă chinuia mult, ambiția îmi frămînta mintea ; eram tînăr, vînjos solid, vigoarea mea însă rămînea neputincioasă, față de blestemul care părea că mă va ucide plin de viață !

Părinții mei au murit cu durerea în suflet !... Ce n'am făcut, la rîndul meu, ca să mă curarisesc ?.. Am citit monografii întregi asupra Migrenei ; am întrebuințat toate mijloacele dictate de știință... Nimic ! Am întrebat celebrități medicale, cari să fie causele acestei boale, căci numai cunoscînd causele o poți combate cu succes ; îmi răspundeau toți : «Nimic nu e sigur ; se pare că este consecința unei intoxicațiuni generale nervoase, sau a unei demineralisări organice. Boala asta e foarte frequentă la neurastenici, la dispepsici, la gutoși, artritici și anemici. S'a observat și la cîte-va boale infecțioase ca tifosul, tuberculosa... dar dumneata nu ești în casurile aceste».

Ast-fel era răspunsul tutulor : îmi făceau teorii, mă îndopau cu erudiție pedantă, iar eu, credul în știința lor neputincioasă, mă îndopam cu doctorii și tratamente fără nici un fel de consecințe.

M'am tratat întîi cîte-va luni cu sulfat de atropină și cu chinoidină. Nici un rezultat ! Consultînd apoi opera lui Robin m'am tratat cu bromur de potasiu, antipirină, cafeină și praf de *parollinia sorbilis*. Nimic ! Am schimbat iar tratamentul întrebuințînd foi de meniant ; nimic și iar nimic !

Citind o bibliotecă întreagă asupra chestiei, am ajuns savant în Migrenă și atîta tot ! Cît despre tămăduire, nici un efect !

Boala făcea progrese uimitoare ; accesele deveneau tot mai dese și dureau din ce în ce mai mult. Din plină sănătate mă pomeneam cu o indispoziție neexplicabilă, urmată de o noapte de insomnie. Apoi simțeam o mare durere frontală care'mi da junghiuri la ori-ce sgomot, lumină vie sau

www.dacoromanica.ro

oboseală intelectuală, de mi se părea că mi se strînge capul într'un cerc de fer. Imĭ veneaŭ ameţeli şi orĭ-ce mişcare a globuluĭ ochilor îmĭ era penibilă. Arterele tîmplelor îmĭ svîcneaŭ cu putere, ochiĭ îmĭ lăcrămaŭ incontinuŭ, iar gura mi-era înecată de o supra-salivaţiune. Cîte odată simţeam turburărĭ în personalitate, incoerenţă în vorbire, începuturĭ de afasie şi chiar o pierdere parţială a memorieĭ!

Eram desperat; gînduri de sinucidere începuseră să mă muncească, pe mine atît de cuminte altă dată! Cînd îmĭ trecea accesul, o schimbare mare constatam; eram vesel, plin de speranţe, căcĭ tot mi se părea că m'am însănătoşit pentru tot-d'auna, dar iluziile 'mĭ eraŭ foarte scurte; din noŭ mă prindeaŭ durerile, nouĭ gînduri de moarte 'mĭ frămîntaŭ mintea!

Pînă cînd m'am hotărît să nu maĭ ascult de medicĭ şi să'mĭ bat joc de ştiinţă.

Deciseĭ deci să'mĭ muncesc creerul, aşa profan cum eram în ale medicineĭ, şi să găsesc un tratament băbesc, care poate că mă va lecui. Speranţele sunt marĭ în momente de-astea.

Preocupat de o ast-fel de soluţie, stam trîntit pe un divan şi'mĭ citeam o revistă francesă, care 'mĭ vine săptămînal; iată ce găsiĭ într'o rubrică ştiinţifică:

Chimia părului

«Chimistul Gaubes a descoperit că pe «cînd există în păr diferite nuanţe în ceea «ce priveşte compoziţia chimică, sunt unele «soiurĭ de păr cu o abondenţă extraordi-«nară de anumite materiĭ.

«Ast fel părul blond e caracterisat prin-«tr'o proporţie mare de sodiu şi siliciu. «Părul roşu conţine o foarte mare canti-«tate de siliciu Părul negru sărac în sodiu, «lipsit aproape cu totul de siliciu, este însă «foarte bogat în potasiu. Există deci păr «sodic, păr silicic şi păr potasic.

«Cum însă părul creşte mereŭ şi e tuns «într'una saŭ cade în mod natural, este lu-«cru evident că prin păr *se face o elimi-«nare incontinuă de oare-carĭ compuşi mi-«nerali*.

«Să admitem deci că sunt în Franţa «14 milioane de femeĭ, avînd fie-care o «cantitate pe păr în mediŭ de 300 grame «Asta face 4.200000 kilograme de păr, care «prin compoziţia luĭ conţine maĭ mult de «59 miĭ de kilograme de materiĭ minerale. «Numaĭ *fier*, părul francezilor ar putea fur-«nisa 2400 kgr. In sulf 4500 kgr. Fie-care «femee pierde în mediŭ 10 centigrame de «păr pe zi, adică 1400 kilograme în 24 ore, «pentru toate femeile din Franţa; şi pe an «510 000 kgr. carĭ restituesc pămîntuluĭ «7000 kilograme de materiĭ minerale!

«Se vede deci bine că mişcarea mate-«rieĭ minerale, care se face prin interme-«diul părului, nu e de dispreţuit!

* * *

De odată, lumină se făcu înaintea minţeĭ mele întunecate! Cum, va să zică părul nu serveşte omuluĭ numaĭ ca podoabă saŭ pentru a-ĭ feri capul de intemperiĭ; prin păr se face eliminarea din organism a unor compuşi minerali netrebuincioşi corpuluĭ. Precum prin partea inferioară a tubuluĭ digestiv se elimină materiĭ inutile digestiuneĭ, produsul alimentelor ce nu se pot asimila; precum glandele sudoripa e ale pieleĭ elimină sudoarea, prisosul lichidelor intrate în corp şi inutilisabile; tot ast-fel părul e un organ desăvîrşit, care îndeplineşte o funcţiune foarte folositoare întru cît elimină cel blond şi roşu, sodiu şi siliciu, iar cel negru, o mare cantitate de potasiu. Dacă aceste substanţe sunt eliminate prin păr, este că ele nu sunt de niciĭ un folos organismuluĭ saŭ în tot casul sunt în prea mare cantitate. Cînd eliminarea prin păr se face greŭ, atuncĭ toate aceste substanţe rămîn în corp şi nefiind de niciĭ un folos, negreşit că fac răŭ organismuluĭ.

Transportînd această argumentare la casul meŭ, am raţionat ast-fel: eŭ sunt brun; va să zică părul îmĭ elimineză din corp potasiŭ. Dacă aş presupune că migrena mea se datoreşte prezenţeĭ acestuĭ potasiŭ în mare cantitate? Care ar fi singura cale naturală de eliminare? Părul. Eŭ am un păr frumos şi mare, dar tocmaĭ pentru că e mare, creşte greŭ, căcĭ nutrirea luĭ se face anevoe, fiind lung. Crescînd greŭ, îl tunz rar, aşa că eliminarea potasiuluĭ se face foarte încet. Dacă aş activa această creştere prin tundere şi o tundere complectă? Se va întîmpla lucrul următor: rădăcinile păruluĭ se vor fortifica şi neavînd de nutrit fire lungĭ, vor contribui la creşterea în mod extraordinar a firelor micĭ, carĭ se vor îngroşa şi împuternici. Indată ce vor ajunge la un centimetru lungime, le tunz iar; creşterea se va face deci din ce în ce maĭ iute şi ca consecinţă procesul de eliminare se va întrei. Potasiul eşind din corp, otrava de care sunt chinuit dispare cu toate efectele eĭ.

Negreşit că toată aceasta teorie cădea, dacă nu potasiul ar fi fost causa boaleĭ mele. Dar ce mă costa să încerc şi p'asta... am încercat atîtea!!

. . . . . .

De atuncĭ m'am ras zilnic în cap. Vre-o cîte-va săptămînĭ n'am simţit niciĭ o îmbunătăţire; nu m'am descurajat însă şi am continuat sistemul cu răbdare. Apoĭ cu încetul am avut nopţĭ maĭ liniştite, m'am odihnit bine iar în timpul zileĭ durerile eraŭ din ce în ce maĭ puţin acute.

...De va fi fost atuncĭ întîmplarea care m'a îndrumat spre bine, saŭ *ideea* că am intrat într'un sistem eficace m'a tămăduit.. nu ştiŭ! Dar de un an de zile parcă m'am născut a doua oară, căcĭ numaĭ pricep ce e durerea! Ce dulce mi se pare viaţa şi cu ce lăcomie 'mĭ trăesc zilele, numaĭ doresc nimic în lume, sunt mulţumit!

— Acum însă, de ce nu'ţĭ laşĭ părul să crească, dacă eştĭ convins că aĭ eliminat din corp substanţa care ţi'l otrăvea?

— Nu, răspunse dînsul hotărît, a nu 'mĭ maĭ tunde părul însemnează a încetini creşterea şi deci a provoca din noŭ răul de care am scăpat Şi apoĭ ce nevoe am; mă duc foarte rar în Bucureştĭ şi atuncĭ am vre-o şase perucĭ pe carĭ le iaŭ cu mine. Sunt atît de bine executate că e greŭ să ghiceştĭ că nu am părul natural, tocmaĭ la vîrsta mea: şi apoĭ am avantagiul de a fi odată blond, odată brun; pieptănat azĭ într'un fel, mîine într'altul... Aci la ţară o întrebuinţez numaĭ cînd mi-e teamă să nu răcesc; de cine să mă jenez?

... Şi tot umblînd şi istorisind am ajuns în fundul parculuĭ. Aci, la încrucişarea a două aleĭ, am dat de un capac de metal, zugrăvit de semăna a marmură, pe care era săpat următorul epitaf:

«*Aci zace sărmana întru pomenire Ştiinţa, în vîrstă de cîte-va secole, moartă de boala neputinţeĭ. Rugaţi-vă pentru dînsa*». Amicul se plecă, apucă un cîrlig ascuns în iarbă şi ridică capul în sus. Intr'o escavaţiune dreptunghiulară zăceaŭ o mulţime de cărţĭ deasupra cărora, pe o panglică neagră scria cu litere aurite: *Falimentul ştiinţeĭ*. Din titlul cărţilor atît putuĭ prinde: *La Migraine* de dr. L. Thomas; *De la Migraine* de Lasègne; *Etude sur la Migraine* de Galezoroski; *Sur un cas de Migraine* de Charco'...

Prietenul trînti capacul murmurînd cu pietate:

«Fie-le ţărîna uşoară»!

George Caĭr

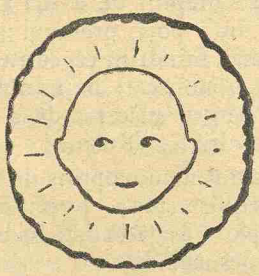

PROTECŢIA

De-aĭ face vre-un scandal enorm
Şi te-ar conduce 'n secţie
Nu-ţĭ face niciĭ Proces-Verbal
De veĭ avea protecţie.

De-aĭ bate pe vr'un cetăţean,
Teribil, să-ĭ daĭ lecţie,
De judecată n'aĭ habar
Te-achită de-aĭ protecţie.

Prin puşcăriĭ ce's pline, tu
De-oĭ face vre-o inspecţie
Puţinĭ găsi-veĭ vinovaţĭ;
Is liberĭ, c'aŭ protecţie.

Prin slujbe dacă controlezĭ
Găseştĭ multă infecţie
Agramatoşĭ orĭ ciţi-pofteştĭ
De ce?... Că aŭ protecţie.

La facultăţile de drept,
Din proştĭ azĭ facĭ colecţie,
Şi's toţi cu «albe» reuşiţi.
Păĭ dacă aŭ protecţie!

Azĭ tinerii nu se însor
Cu fete din afecţie;
Să fie schioapă d'un picior,
Să aibă doar protecţie.

De cade mort un om pe drum
La Morgă-ĭ fac disecţie,
Dar numaĭ dacă-ĭ om de rînd;
Şi-acolo-ĭ tot protecţie.

Pămîntul doar e cel maĭ just
Căcĭ nu face selecţie
Distruge 'ncet cu viermiĭ luĭ.
Chiar şi p'ăĭ cu protecţie.

Costache Modestu

www.dacoromanica.ro

FACEȚI POLITICĂ!

— ... Îți închipuești în ce strimtoare mă aflu... A fost imposibil ca să-ĭ fac ceva. Și eŭ, tu mă cunoști bine, toată lumea poate s'o spue, eŭ nu sînt un pungaș: am probe, orĭ cînd pot justifica cu martorĭ că 'mĭ datorește. Dar cuĭ?... cuĭ?... De un an de cînd sînt plimbat din termen în termen, de șease orĭ am plătit avocatul de geaba: «Procedura ne fiind îndeplinită, procesul s'amînă». Și toate acestea pentru că datornicul meŭ face politică, pentru că e sculă guvernamentală!

Cel care îmĭ vorbește a amuțit par'că trăsnit de idioție... Ridică ochiĭ spre cer, are aerul de a căuta ceva... Continuă mînios:

— Domnule! domnule!...De nu'mĭ da D-zeŭ familie, de mult îmĭ luam lumea în cap! Înțeleg să trăești cît ești orînduit; dar să te uciză alțiĭ, așa, ca să 'ți arate superioritatea colectivității din care face parte, ăsta-ĭ principiul pietreĭ de moară care strivește un gîndac. Și eŭ nu sînt un gîndac, precum nicĭ eĭ nu se pot mîndri cu masivitatea pietreĭ de moară. De unde dreptul de a lua altuia ceea ce tu nicĭ nu'ĭ poți prelungi: existența? Și ne mai mîndrim că suntem *animalul superior*... noĭ, carĭ ne mîncăm între noĭ numaĭ pentru plăcerea de a vedea suferind pe alțiĭ!... Rușine!

Prietenul meŭ, coprins de tremurătură nervoasă, își șterge pripit nădușeala de pe tîmple... bagă batista în buzunar, urmează desnădăjduit:

— Amicul meŭ, sînt ruinat. Nu materialicește: baniĭ sunt greŭ de cîștigat pentru ceĭ carĭ doresc să aibă mai mult de cît le trebue; sînt ruinat moralmente, fizicește. E atîta încordare în mine, că mă mir cum am putut rezista nebunieĭ. Și de asta mi-e frică, de nebunie. Ce vor gîndi cunoscuții meĭ, Societatea, de copiiĭ unuĭ om care a murit în balamuc? Care din eĭ va bănui măcar că a fost unul din cauza cărora a plesnit o coardă a așa numitului instrument muzical *viața?* Te întind mai răŭ ca tîlharii la drumul mare. Reziști: „E un sălbatec"; te omoară: «Un ticălos»; intrĭ în tagma lor: «Ce om de ispravă!» O dilemă din care eși apucînd drumul cimitiruluĭ, culcat și cu picioarele înainte!

S'a întrerupt brusc... ceva par'că l'a astupat în gîtlej... Respiră șuerător ca un cazan prea încărcat de aburĭ... îmĭ întinde mîna:

— Dragul meŭ, ești tînăr, acuma aĭ intrat în viață. Folosește-te de ea, ferește-te de ceĭ carĭ fac politică... fiĭ fericit. Iartă-mă că te-am oprit din drum.

Și de-atuncĭ nu l-am maĭ văzut.

* * *

Acum cîte-va săptămînĭ, am întîlnit pe calea Victorieĭ un individ țanțoș, la mers, țeapăn, isbind pe toțiĭ carĭ nu 'ĭ făceaŭ loc ca să-și continue drumul în linie dreaptă. Mi s'a părut că'l cunosc; dar era prea bine îmbrăcat ca să fie individul cu care îl asemuiam. Pe acela îl știam într'o situație foarte josnică: unul din ceĭ carĭ dorm lungiți pe canapelele tripourilor, furînd saŭ împrumutîndu-se la cîștigătorĭ, fără ca vr'o dată să înapoieze baniĭ. Într'un rînd a dispărut pe neașteptate: se înhăitase cu o cocotă, împreună «organizase» un joc clandestin de *macà*. Jucătoriĭ neexperimentațiĭ, uniĭ eraŭ furați cu cărți măsluite, restul își goleaŭ punga în mîinile doamneĭ, în schimbul a micĭ favoruri intime cu urmărĭ de cură pe la băile de iod din străinătate. Într'o noapte, poliția a găsit de cuviință să vie nepoftită... O mică informație pe la ziare... și nimic maĭ mult.

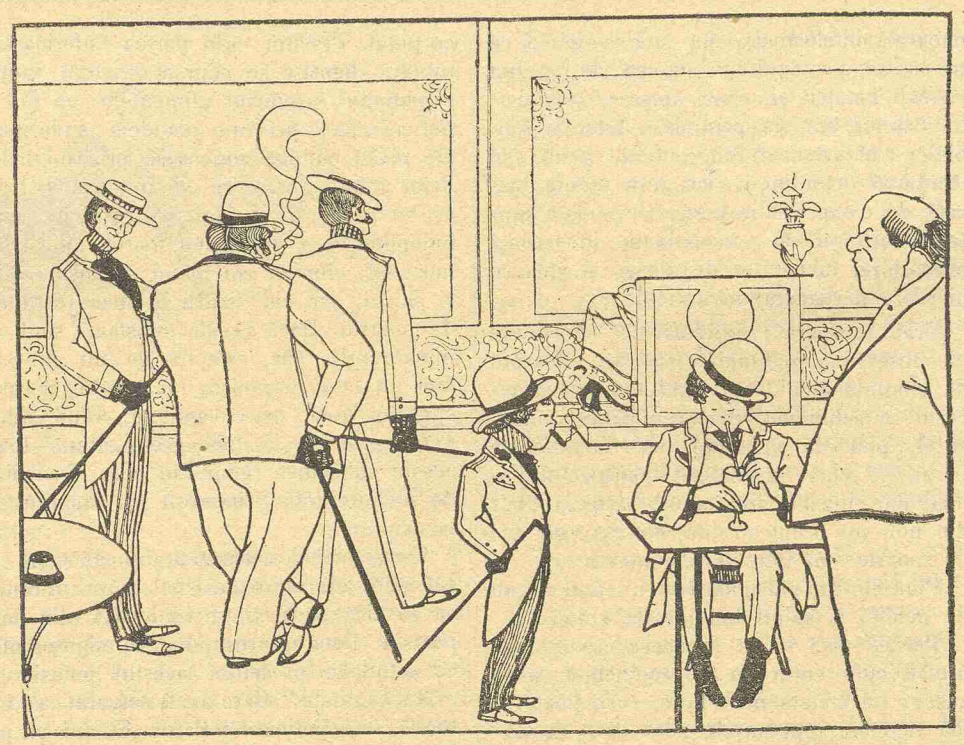

I. — Maĭ mulți Fasoneli, auzind că la o mare cafenea de pe calea Victorieĭ a venit o noua «casieriță», s'aŭ înființat chiar de a doua zi... aŭ găsit-o după cum se vede în gravură.

— Bună ziua . . . bună ziua . . . Ce te maĭ facĭ? . . . L-aĭ văzut?

— Pe cine?

— Faimosul nostru Cacialma!? . . . Ia-o maĭ repede, că'l ajungĭ.

— Cum! El e? Adineaurĭ a trecut pe lîngă mine.

— Doar nu dracu! Închipuește'ți, măĭ, că i-a murit unchiu-săŭ și că i-a lăsat o moșie cît un județ.

— Ce spuĭ! Cacialma agricultor?

— Așĭ! Face politică. E deputat.

Ne-am despărțit rîzînd.

* * *

In mahalaua mea există un tip de avar bătrîn, care s'a pricopsit dînd baniĭ cu camătă, ruinînd proprietariĭ micĭ cu hipotecĭ oneroase, și pe care, de la comisar pînă la sergentul de stradă postat în colțul răspîntieĭ, toțiĭ îl știŭ de frică. Nevoiașiĭ, cărora cea maĭ mică abatere de la traiul obișnuit îĭ vîră în încurcături băneștĭ că nicĭ Rothschild n'ar fi în stare să le deslușească, toțiĭ sunt clasați și numerotați în registrele luĭ. D-l acesta, sgribulit în hainele'ĭ largĭ de precupeț ajuns, e o forță. Nu se face întrunire politică pe culoare, la Dacia saŭ Eforie, fără ca o căpetenie a partiduluĭ să nu'l viziteze în ajun, să nu'l învite personal, ca de la egal la egal. El crapă de orgoliŭ, dă ordine: datornicii trebue să se ducă acolo unde'ĭ trimete el dacă nu vor ca de a doua zi să fie lăsați pe drumurĭ.

Și eŭ nu cred că «ceĭ marĭ» să nu'și dea seama de umilire. Dar ce voiți d-voastră:

— Fac politică!.

* * *

Cu toate recomandațiile făcute în cursul anuluĭ, Știucescu Caracudă, elev în cursul superior liceal, a ținut ca și la examen să imite pe papa, care vorbește numaĭ la zile marĭ. Profesorul l-a lăsat corigent; la Septembrie, repetent.

Papa, aprins de atîta îndrăsneală, dă fuga la ministrul respectiv, îĭ explică cazul: «. . . Fiŭ-săŭ e foarte deștept . . . învață toată noaptea, dar îl persecută profesorul.

— D-le ministru, trebue să știți că face parte din «opoziție» insistă bătrînul Știucescu.

Ministrul cheamă pe profesorul cu pricina, îĭ ordonă ca „să'l treacă". — D-le ministru, îĭ răspunde el foarte cuviincios, d-voastră aveți puterea asta; eŭ însă nu. Cu ce obraz m'așĭ maĭ prezenta înaintea școlarilor?.

D-l ministru, lămurit asupra puteriĭ de care dispune, profită de sfatul dat. Știucescu Caracudă, de formă examinat de o nouă comisiune, e promovat în

www.dacoromanica.ro

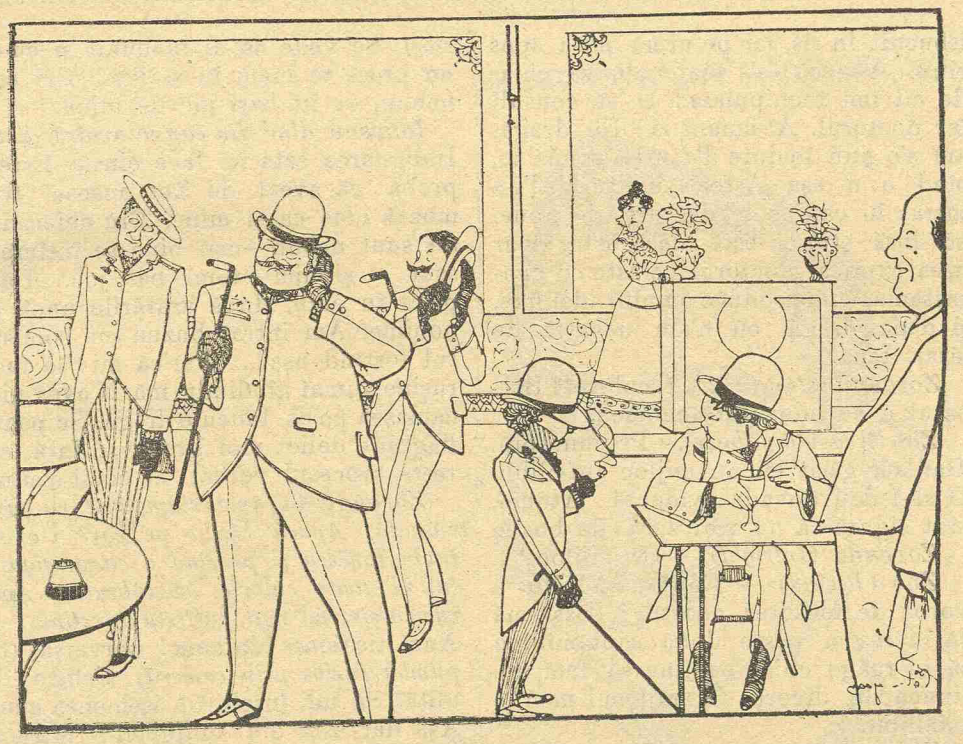

II. — ... I-aŭ văzut şi figura !

clasa următoare ; profesorul e transferat la un liceŭ din provincie : «în interesul învăţămîntuluĭ».

Şi pentru ce ?

Pentru că . . . pentru că . . .

— D-l Ştiucescu face politică !

* * *

D-l Ionescu, funcţionăraş la un ministeriu, tot bătînd «balurile de societate» şi soarelelor în familie, face cunoştinţă unuĭ drăcuşor de domnişoară, frumoasă, deşteaptă, însă săracă lipită aşternutuluĭ. Dumneaeĭ, ahtiată după libertate, dorea de mult să intre în Societate... dar legitim, pe uşa bisericeĭ.

... Părinţii, bucuroşi că se scapă de belea, consimt : odrasla lor devine d-na Ionescu.

In treĭ anĭ de zile, d. Ionescu — «imbecilul», «idiotul», «canalia», etc., etc. după cum obişnuiaŭ să'l bine-cuvînteze de maĭ multe orĭ pe zi iubiţii luĭ camarazĭ — d. Ionescu înaintează în slujbă pînă la treapta imediat inferioară «directoruluĭ de serviciŭ».

Cauza ? Cauzele ? — N'aţi ghicit ?

D-na Ionescu e foarte tare în politică de cabinet. Intrebaţi şi pe d. secretar general.

D-voastră, toţi carĭ doriţi să vă pricopsiţi fără ca să munciţi, haide, puţină îndrăzneală :

Faceţi politică ! **Nae D. Ţăranu**

CITIŢI
URMAŞIĬ ROMEI
NUVELE ŞI SCHIŢE de GEORGE CAIR
Un elegant volum de 304 paginĭ pe hârtie velină, ilustrat cu 56 de figurĭ în autotipie. Preţul unuĭ exemplar 3 leĭ.
Depozitul la librăria Alcalay, Bucureşti.

UN STUDIŬ PORCOLOGIC

In Dorohoiŭ a apărut un ziar «Steaua» al liberalilor disidenţi în frunte cu d. Ionică Pilat. Era foarte natural ca, în ajunul sărbătorilor naşterii luĭ Christos, Pilat, — care se ştie că a jucat un rol aşa de suspect în marea tragedie a luĭ Isus, deşi a făcut disidenţă punîndu-se în divergînţă de opiniĭ cu Ana şi Caiafa, favoriţiĭ regimuluĭ de pe-atuncĭ, — era natural zic ca d. Pilat să umble cu steaua.

Dar, în acelaşĭ timp, mi se părea firesc ca «Steaua» din Dorohoiŭ, dacă voia să vorbească nu numaĭ de liberaliĭ oficioşĭ localĭ, ci şi de alte dihănĭ, să înceapă prin a vorbi de rac, care este marca judeţuluĭ respectiv. «Steaua» însă nu vorbeşte nimic de rac, probabil pentru a nu se pune răŭ şi cu partidul conservator, cu Reacţiunea care e simbolizată prin acest crustaceŭ. Destul că «Steaua» s'a pus răŭ cu stîlpiĭ din localitate aĭ guvernuluĭ.

Despre ce animal credeţĭ că vorbeşte «Steaua»? Despre... porc ! «Steaua» publică în adevăr, în foiletonul eĭ, un «Studiŭ de economia casnică» intitulat «Porcul în gospodăria mea, studiŭ care e semnat de d-l «Ştefan I. Goilav, directorul şcoaleĭ de agricultură Pilipăuţĭ-Dorohoiŭ» şi de «d-na Carolina St. I. Goilav» absolventă cu diplomă a şcoleĭ de economie casnică din Buda-Pesta».

«Porcul în gospodăria mea», recunosc de la început, este un titlu foarte original. Eŭ unul declar că nu aş permite niciodată să intre porcul în gospodăria mea, deşi se zice că porcul aduce noroc, dar orĭ şi cum, porcul într'o gospodărie, orĭ-care, nu poate face de cît o porcărie.

Insă, şi maĭ original de cît titlul sunt ideile pe carĭ d. şi d-na Ştefan şi Carolina Goilav le expun în studiul d-lor cooperativ, ca să nu zic porcooperativ.

Iată ce citesc :

«Porciĭ de prin sate se apropie de tipul primitiv. Aceştia ni se prezintă cu capul lungueţ, nalt pe picioare, gîtul lung, trupul scurt, adică cum e maĭ bine, ca să aducă serviciile sale natureĭ».

De aicĭ rezultă, că după părerea d-luĭ şi d-neĭ Goilav, nu poţĭ aduce serviciĭ natureĭ de cît dacă aĭ capul lungueţ, eştĭ înalt pe picioare, aĭ gîtul lung şi trupul scurt. Cum e maĭ bine, zic ceĭ douĭ autorĭ. Cu alte cuvinte, a fi porc însemnează să fiĭ cum e maĭ bine. Mersi ! Subscrisul, care nu prezintă niciunul din semnalmentele de maĭ sus, declară că preferă să-şi dea demisia din serviciile pe carĭ le-ar fi adus naturaleĭ, aşa cum înţeleg autoriĭ studiuluĭ din «Steaua».

Dar iată ce scriŭ maĭ departe d. şi d-na Goilav :

La acea epocă îndepărtată natura domnea. De atuncĭ însă cu mult lucrurile s'aŭ schimbat. Suveran e omul azĭ, fauna şi flora aŭ trecut subt stăpînirea sa, porcul a fost domesticit.

Cu cîtă melancolie evidentă reamintesc colaboratoriĭ ziaruluĭ «Steaua» de epocile de mărire şi de decadenţă ale porculuĭ ! Ca şi cum ar regreta că azĭ omul e suveran, în loc ca porcul să fie : Majestatea Sa Ghiţă I, purtînd, în loc de sceptru, un jujăŭ aurit.

Să ascultăm acum cum d. Ştefan şi cu d-na Carolina Goilav fac portretul, ca să nu zicem porcretul, porculuĭ. A rămas pe jos Buffon care a descris pe cal cu atîta «ambalare» : «la plus noble conquête que l'homme ait jamais faite c'est celle de ce fier et fougueux animal qui partage avec lui les fatigues...», etc. Cu mult maĭ cald entusiasm vorbesc d-lor despre porc :

Gras de-ĭ atîrnă burta pe pămînt, greŭ că d'abia se mişcă pe picioarele-ĭ scurte, cu urechile marĭ lăsate în jos şi prin atrofia muşchiuluĭ auricular, efect al domesticireĭ, în neputinţă de a ridica urechile pentru a percepe sgomotele prevestitoare de pericolele ce-l ameninţă, porcul nu maĭ poate rămînea slujbaş credincios al naturaleĭ. De altfel de aceasta nici nu are nevoie. După cum am spus, suveran e omul azĭ, şi pentru serviciile sale l'a şi creiat. Porcul e un rezultat al selecţiuneĭ umane, e un produs artificial, e opera omuluĭ, dînsul l'a fasonat, l'a modelat, după pofta luĭ, după trebuinţele luĭ, în mîna luĭ porcul e un obiect viŭ, după cum obiecte viĭ, în mîna luĭ sunt şi toate cele-l'alte animale.

Protestez cu energie, în numele omenireĭ întregĭ, contra insinuăreĭ că porcul e un rezultat al selecţiuneĭ umane, opera omuluĭ. Dacă există şi oameniĭ din carĭ nasc porcĭ, nu e un cuvînt ca această monstruositate să fie generalizată.

Că «porcul nu maĭ poate rămînea slujbaş credincios naturaleĭ», puţin îmĭ pasă. Imĭ pare chiar foarte bine că porciĭ sunt suprimaţĭ din slujbe. Dar, încă odată, mă ridic cu tărie contra tendinţeĭ d-luĭ şi d-neĭ Goilav de a transforma umanitatea într'un fel de cocină şi pe Dumnezeŭ într'un soiŭ de Paţac !

Pe orĭ şi cine l'aţĭ întreba, domnule Ştefan şi doamnă Carolina Goilav, tot aşa v'ar spune ! P'or'cine ! **Kiriak Napadarjan.**

www.dacoromanica.ro

UN MIJLOC INFAILIBIL

Intîmplare licenţioasă în două acte şi un epilog

PERSOANELE:

Ion Zoreanu, avocat, băiat chipeş.
Chiril Ionescu, rentier, amic cu avocatul şi cam... Tănase.
Zoe Ionescu, soţia sa şi amanta lui Zoreanu.

ACTUL I

Camera de culcare din apartamentul de toaletă al lui Zoreanu. Cînd se ridică cortina scena trebue să indice că s'aŭ petrecut acolo lucrurĭ fără perdea. Pe masă se văd resturile uneĭ «gustărĭ» cu şampanie; pe marginea patuluĭ în dezordine, Zoreanu, picior peste picior, numaĭ în vestă, îşĭ leagă cravata; în dreptul oglinzeĭ, Zoe îşĭ strînge fusta şi-şĭ închee corsagiul, detaliŭ care arată că toaleta sa fusese ceva maĭ înainte foarte sumară. Se continuă o conversaţie începută.

Zoreanu — Şi zicĭ că nu vrea cu nicĭ un chip?

Zoe. — Este ne maĭ pomenit. Cîte nu-ĭ fac, şi degeaba: Accesele de nervĭ mi-aŭ devenit zilnice; ocărăsc, sparg, blestem. E de prisos. Fumează liniştit şi cînd mă liniştesc, căcĭ trebue să mă liniştesc odată; îmĭ spune zîmbind: Ţi-a trecut Zoico? Vezĭ? Ştiam eŭ că o să-ţĭ treacă!.... Iţĭ place?

Zoreanu. — Dar, în sfîrşit, asta nu poate să dureze la infinit. Putem fi surprinşĭ odată, îm pare chiar că bănueşte ceva, şi atuncĭ adio proectele noastre. Legea e lege; nu ne maĭ putem lua. Ar trebui să-ĭ spuĭ că nu vreĭ să maĭ trăeştĭ cu el.. Scurt!

Zoe (punîndu'şĭ pălăria). — Eştĭ copil dacă crezĭ că m'am mărginit numaĭ la ce ţi-am spus .. Am făcut ceva maĭ mult de cît zicĭ; i-am spus-o verde, răstit, obraznic: — nu te pot suferi, înţelegĭ, nu te pot suferi. Imĭ facĭ silă!.... Mi-a răspuns: — las'că ştiŭ ce sunt astea; sunt efectele boaleĭ de care suferĭ; mi-a spus mie doctorul că aşa este neurastenia: dar are să-ţĭ treacă. La iarnă mergem în Italia şi te vindecĭ...

Zoreanu (Complectîndu-şĭ toaleta). — Ce nesimţire!

Zoe. — Maĭ răŭ de cît atît! să vezĭ. Revoltată în cele din urmă de atîta nepăsare, erĭ seara i-am mărturisit că'l înşel.

Zoreanu (îngrijat). — Drace!

Zoe (rîzînd).—Linişteşte-te căcĭ nu i-am spus cu cine. O! am fost de-o îndrăzneală. (*Işĭ pune voalul şi mănuşele*) In urma uneĭ nouĭ scene, cum îĭ repetasem de zece orĭ că vreaŭ să ne despărţim şi că am să intentez acţiune, lucru la care el răspundea iar că sunt ideĭ care o să-mĭ treacă cu boală", i-am ripostat, furioasă: — Ideĭ? Neurastenie? Nu domnule, este iubire. Iubesc pe un altul, te-am înşelat, sînt amanta altuia, vreaŭ să fiŭ numaĭ a luĭ, pe d-ta nu te pot suferi, asta e. Inţelegĭ acuma? Recunoştĭ acum că trebue să ne despărţim?

Zoreanu (cu interes). — Şi ce a zis ramolitul la asta?

Zoe. — Nicĭ nu-ţĭ poţĭ închipui! A isbucnit în rîs, iar pe urmă mi-a spus ritos: Văz că eştĭ maĭ bolnavă chiar de cît îmĭ închipuiam! O să consult iar doctorul. Aĭ amant zi? Eŭ, dragă, am s'o ştiŭ înainte d'a mi-o spune tu, cînd o fi aşa. Astea's mofturĭ! Ţi-a intrat în cap să te desparţĭ de mine, eŭ însă ştiŭ ce este ideea asta, doar mi-a explicat doctorul ce este cu neurastenia, cum produce omuluĭ ideĭ fixe, şi d'aia, dragă, eŭ n'am nevastă de lăsat. Iaca!

Zoreanu (stupefăcut). E colosal! Bărbatul e un adevărat fenomen.

Zoe (îl sărută pe buze).—Precum spuĭ. Dar am găsit eŭ un mijloc infailibil. O să-ĭ daŭ dovada evidentă. Atuncĭ, sînt sigură că nu maĭ zace de boală.

Zoreanu (Intrigat) — Ce mijloc?

Zoe (Rîzînd) — Ce-ţĭ pasă! Nu e vorba de fericirea noastră? Lasă-mă să lucrez şi peste două săptămînĭ o să te roage chiar pe tine să facĭ acţiunea de divorţ. O, mijlocul meŭ e infailibil.

Zoreanu (Şi maĭ intrigat) — Dar...

Zoe. — Nicĭ-un dar. Nu spuĭ, şi te rog nu stărui. La revedere (*Ese*).

ACTUL II.

Cabinetul de lucru al luĭ Zoreanu. Ora consultaţiilor. Zoreanu stă la biuroŭ resfoind un dosar, cînd uşa se deschide cu violenţă şi d. Chiril Ionescu intră ca o furtună.

Ionescu (agitat). — Bună ziua, Zorene (*îĭ întinde mîna*).

Zoreanu (îngălbenindu-se). — Bună ziua d-le Ionescu, Dar ce aĭ? Eştĭ foarte agitat (*aparte*) Nu cum-va o fi aflat ceva?

Ionescu (se trînteşte pe un fotoliŭ).— In orĭ-ce caz asta nu te îndreptăţeşte să mă domneştĭ. Nu maĭ suntem prietenĭ? Eŭ tocmaĭ în speranţa asta am venit să-ţĭ cer un serviciŭ.

Zoreanu (înseninat). — A! Se poate? Dar ştiĭ, surpriza, n'aĭ venit nicĭ odată la ora asta şi apoĭ agitaţia asta! Ce este? Sunt la dispoziţia ta. Vorbeşte

Ionescu (oftînd şi ştergîndu-se cu batista pe frunte). — Voesc să-mĭ facĭ acţiunea de divorţ! Mă despart de Zoe.

Zoreanu (sărind în sus). — Aĭ? Ce zicĭ?

Ionescu (cu o voce surdă, cu sprîncenile încruntate).—Imĭ spusese ea dinnainte, dar eŭ 'mĭ'nchipuiam că sunt efectele boaleĭ, ale neurastenieĭ, cum îmĭ explicase mizerabilu care-şĭ bătea joc de mine... Cînd colo era adevărat!

Zoreanuu. (De abia se ţine să nu rîză, amintindu-şĭ de «mijlocul» Zoeĭ) (aparte). — Tare Zoe! Bravo eĭ. (*Tare*). Ce tot îmĭ spuĭ nene Chirilă?

Ionescu. (Şi maĭ posomorît). — Da, frate. N'am crezut, dar am avut dovada a maĭ afurisită. I-am prins erĭ după masă într'o cameră mobilată.

Zoreanu. (Face o mişcare atît de bruscă în cît răstoarnă fotoliul pe care se aşezase din noŭ).—Ce spuĭ acolo? (*Furios*). Se vede că aĭ înebunit şi eŭ ca un prost te luam în serios! Orĭ eştĭ nebun, or îţĭ baţĭ joc de mine.

Ionescu (dînd din cap cu amărăciune). Indignarea asta îţĭ face cinste. Este o probă că aveaĭ de Zoe aceeaşĭ frumoasă idee ca şi mine. Din nefericire nu sunt nebun—maĭ bine se întîmpla asta — şi nicĭ nu-mĭ bat joc. I-am prins în cuib, după arătările uneĭ anonime. Am intrat buzna cu comisarul forţînd uşa!... Par'că mi se face ruşine numaĭ gîndindu-mă. N'avea nicĭ cămaşea pe ea, Iancule dragă. Se poate flagrant delict maĭ grozav... Iată, citeşte procesul verbal al comisaruluĭ.

Zoreanu (a rămas stupefăcut, cu gura căscată. Apucă hîrtia pe care i-o întinde Ionescu şi pe cînd o citeşte figura luĭ ia toate culorile curcubeuluĭ. Apoĭ isbucneşte, ne maĭ putîndu-se reţine). — Auzĭ ticăloasa! infama! perversa! (*Se plimbă furios prin cameră*) Femee de uliţă. Să mă înşele în asemenea mod. Aşa dar ăsta era «mijlocul?» Mizerabila! A! dar lasă că... (*revenindu-şĭ*)— Iartă-mă Chirilă, dar indignarea mea e esplicită!

Ionescu (îşĭ şterge ochiĭ şi-ĭ strînge mîna). — Iţĭ mulţumesc, dragă Iancule; mînia ta îmĭ-arată că în adevăr îmĭ eştĭ un adevărat prietin! Eŭ trebue să-ţĭ cer iertare.... Intr'un timp aveam neghiobia să te bănuĭ... Auzĭ! Cu doctorul Scalpelovicĭ.

Zoreanu (palid de furie). — Prietenul meŭ!

Ionescu.—Şi al meŭ! El mă convinsese că toate vorbele şi accesele Zoeĭ sunt din neurastenie. Şi eŭ crezusem, de, om al ştiinţeĭ!.. (*după o pauză*). Aşa dar face acţiunea!

Zoreanu. — Chiar azĭ; şi straşnică. I-arăt eŭ!

Ionescu (strîngîndu-ĭ mîna). — Iţĭ mulţumesc, Iancule. La revedere. (*Ese, pe cînd Zoreanu se trînteşte pe canapea*).

EPILOG

După două zile Zoreanu primeşte următoarea scrisoare:

Dragă prietene,

Cele ce'ţĭ profeţisem s'aŭ întîmplat. Bărbatul meŭ ţi-a cerut chiar ţie să facĭ acţiunea de divorţ. «Mijlocul» a fost în adevăr «infailibil». Dar... vezĭ este un dar... Imĭ făgăduisem ca de fapt să nu te înşel; să joc numaĭ o comedie; să fac ca numaĭ aparenţa să indice flagrantul-delict... Mă bizuiam pe forţele şi şiretenia mea ca să'mĭ bat joc de «complicele» meŭ inconştient; să fac aşa ca nicĭ chiar ochiĭ luĭ să nu aibă cea ce credeam că'ţĭ va aparţine numaĭ ţie. Bărbatul meŭ a fost de vină. A sosit cu o oră maĭ tîrziŭ de cît combinasem eŭ. Iar «complicele» este atît de gingaş; atît de «artist», atît de înflăcărat... Mi-a făgăduit o fericire... Şi nu şi-a călcat cuvîntul... M'a învins... Cînd a venit Ionescu îmĭ părea răŭ de anonima, de faptul ce nu se putea împedica. Am fost a altuia; rămîĭ a luĭ... Ş'apoĭ are şi 50.000 leĭ venit... Mîine plecăm în Franţa. Adio.

Zoe

P. S. La urma urmeĭ o unire liberă nu este maĭ frumoasă ca o căsătorie?

Graur

www.dacoromanica.ro

„FURNICA" IN PROVINCIE

D. **E. Petrescu**, șeful contabilității Primăriei Craiova. Ziarul «Universul» anunță că la 1 Ianuarie va scoate de sub tipar o lucrare mai monumentală de cît chiar Parcul Bibescu, anume: «Statul și situația financiară a comunelor». I-a dat gata p'ăi de la finanțe cu țifrele! Dacă Academia nu i-o da un premiŭ pentru această lucrare, o vom combate pînă în pînzele albe!

D. E. Petrescu e un bărbat simpatic, persoană foarte decorativă și decorată.

E director al ziarului «Patria», care n'are de cît un cusur: că mult mai serios de cît «Furnica».

Ca opinii politice, d. E. Petrescu este cel mai valoros și agrea funcționar al primaruluĭ Romanescu, dar... votează (deocamdată în gînd) cu «junimiștiĭ».

Unu cu dooșpatru dă măsele.

www.dacoromanica.ro

EPIGRAME

Pub icăm mai jos două epigrame, cu profundă părere de rău, de oare-ce fatalitatea a vroit să fim prieteni şi cu călăul şi cu victima.

Pro Hilario

Să-ţi zicî critic luî Spanachendi?
Tot aia-ţi vrabia saŭ struţu?
Proporţia păstrînd-o dară
Bine-ţi vom zice *criticuţu*.

* * *

Să nu mai crezi c'ar fi poveste
Că sunt nume predestinate;
Ilarie numele-ţi este
Şi scrisele-ţi... ilaritate!

X. Y.

DIN ALE ALTORA

D-l Georgescu, tocmaî cînd familia începuse să se bucure crezînd că-i «merge mai bine», găseşte de cuviinţă să le facă o surpriză: într'o dimineaţă, după ce a mormăit ceva neînţeles, se întoarce cu faţa la perete şi moare. Nu se poate mai simplu!

D-l medic, care îl «curarisea» de aproape un an, la vr'o jumătate de ceas în urmă, soseşte ca de obiceiŭ.

Şi de la uşe, madam Geo gescu, nelăsîndu-l să-şî scoaţă nicî pălăria, începe să-ţi ţipe mînioasă:

— D-le doctor, e o ruşine! Ne-aî exploatat pînă la cel din urmă ban... şi după un an de zile bărbatu-meŭ moare. Poftim de-l vezî!

— Cocoană, te rog linişteşte-te, nu sînt eŭ vinovatul. Tratamentul pe care i l'am prescris trebuia să ţie douî ani. Dacă nu s'a ţinut de el, asta nu mă priveşte!

* * *

Unul din ceî carî umblă după consultaţii gratuite profită de ocazie:

— Doctore, ce faci cînd eştî răcit?

— Tuşesc, răspunde el, văzîndu-şî de drum.

* * *

Un individ dărăpănat, cu faţa scofîlcită de neodihnă, se prezintă la doctor — consultaţii gratuite.

Doctorul îl sucește, îl pipăe, îl ciocăneşte...

După ce l'a «constatat»:

— Domnule, să nu mai pierzî nopţile... dacă vreî să te vindecî.

— D-le doctor, mi-e cu neputinţă.. din asta trăesc.

Medicul, înduioşat de halul în care se afla, îî propune:

— Dacă vreî, să-ţî recomand un prieten, unde aî să fiî foarte bine. - Apropos, dar ce meserie profesezî?

— Sînt spărgător de case.

* * *

D-l Popescu-junior face o curte îndrăcită d-neî Georgescu-senior, al căreî bărbat e tovarăş de firmă cu Georgescu-tatăl. Orî unde o întîlneşte, orî unde o prinde, se aşează la vorbă, cancanînd pe spinarea altor femeî (cucoanelor le place foarte mult să vorbeştî reŭ de cunoştinţele lor) şi la urmă strecoară şi cîte o vorbă de dragoste, şuerată într'un suspin prelung.

— Şi mai totdeauna isprăvesc ast-fel:

— Oh! domnule... Dar se poate să vorbeştî aşa de răŭ de cea mai bună prietenă a mea!

— Doamnă... dar n'am spus încă nimic... Ştiŭ atîtea de multe!

— (precipitîndu-se) Oh! te rog... povesteşte..

Saltimbancu.

CRONICA MUSICALA

AL II-lea CONCERT „SAUER"

Ca o revistă aşa de răspîndită cum e «Furnica» să fie la înălţimea eî, trebue să se ocupe cu toate chestiunile ce ar putea interesa pe numeroşiî săî cititorî. De aceea dar «Furnica» a consacrat o rubrică specială în coloanele sale acesteî *Cronicî musicale*.

În numărul de faţă îmî permit a da aci părerea de admirator entusiast al Arteî asupra celuî de-al II-lea concert dat de marele pianist Sauer.

In faţa uneî săli archi-pline cu tot ce Bucureştiul are mai High-life, timp de 3 ceasurî aproape, el ne-a gădilat urechile într'un mod plăcut — vorba d-luî Caragiale. Ceea ce e interesant este că Sauer a ştiut să fie în curent şi cu gusturile şi cu evenimentele noastre la ordinea zi eî:

Ast-fel după un *Preludiŭ*, i-a tras o *Fugă* (nu ruşinoasă) pe nerăsuflate şi numaî după o mică pauză o delicioasă *Sonată* de Beethoven în 3 părţi şi nu mai ştiŭ cîte mişcări. Apoî imediat un *Intermezzo* şi o *Toccata*, pe care ne-a tocat'o la piano, mai abitir ca o vecină a mea, care îmî toacă toată ziua la cap niste valsurî de la paş-opt. Apoî s'a apucat de politică şi aflînd că guvernul e cam pe ducă (în seara de Duminecă) ne-a cîntat altă Sonată cu un Marş funebru de Chopin. După mine a cam stricat orzu pe gîşte, căcî înmormîntarea guvernuluî nu e tocmaî de clasa I-a.

Văzînd că publicul aplaudă cu frenezie s'a gîndit că acum la deschiderea Parlamentuluî ar fi nemerit să cînte ca supliment o *Nocturnă* şi-l felicit c'a nemerit'o excelent. Dar de ce nu şi o diurnă?

După ce s'a afirmat ca pianist, a vrut să ne probeze că ştie şi să compue frumos şi ne-a cîntat de-ale lul. Cu *Barcarolla* a mai scrînţit'o, avînd în vedere că Cişmigiul a înghetat şi Nea Niţă Berechet*) s'a apucat să deal u-mea pe gheaţă. Ar fi fost poate mai bine: Les patineurs de Liszt, căcî ar fi avut ocasia să ne arate cît de iute îî alunecă degetele pe clape.

La sfîrşit, ca un omagiŭ pentru Cc. Mitiţă s'a gîndit să-î zică «*Carnaval de Pesta*»; sperăm că după urma acesteî splendide bucăţî va căpăta şi el o decoraţie ca Ieszenszky.

Cum publicul se îndulcise cu musica luî Sauer şi nu mai vrea să plece, a fost aşa de gentil să ne încînte cu un: «Echo de Vienne», care a găsit un adînc ecoŭ în inimile noastre.

In definitiv *Sauer* a cîntat foarte *süss*; păcat că locurile eraŭ cam *gepfeffert*.

Geping.

*) La cea d'intîî ocasie, nea Niţă, am să te-apuc să-mî faci tratăţie că-ţî fac reclamă cu musică.

CRONICA TEATRALA

„SĂRACU DUMITRESCU!..."

Mărturisesc că m'am dus la Teatrul Naţional cu frica'n sîn. Imî ziceam: dacă «Săracu Dumitrescu» o fi à la madam Smara, pe unde scoţi cămaşa, amice Sarseiŭ, cum veî putea tu să combaţi pe unul din propriî tăî directorî?

Din fericire, succesul pieseî a fost aşa de mare, în cât am scăpat de penibila situaţie de a înjura pe şeful meŭ. «Săracu Dumitrescu» e şi dramă şi comedie, adică şi cu b. şi cu c. cum se spune despre plăcinte. In tot timpul cît ţine reprezentaţia, spectatorul simte nevoia irezistibilă să plîngă cu un ochiŭ şi să rîdă cu celălalt. Vaî de nenorociţii spectatorî carî sunt chiorî, căcî cu un singur ochiŭ eî sunt obligaţi şi să se înveseleascâ şi să se întristeze, ceea ce trebue să fie afurisit de greŭ.

«Săracu Dumitrescu» se joacă Marţea viitoare pentru a doua oară. Aflăm că d. Sihleanu a însărcinat pe arhitectul Berendeiŭ să spargă un perete şi să mărească edificiul, de oare ce se prevede sigur că actuala sală va fi prea mică pentru a încăpea formidabilul număr de oameni inteligenţi carî se vor îmbulzi să vadă pe «Săracu Dumitrescu!...

Sarseiŭ.

SPECTACOLE

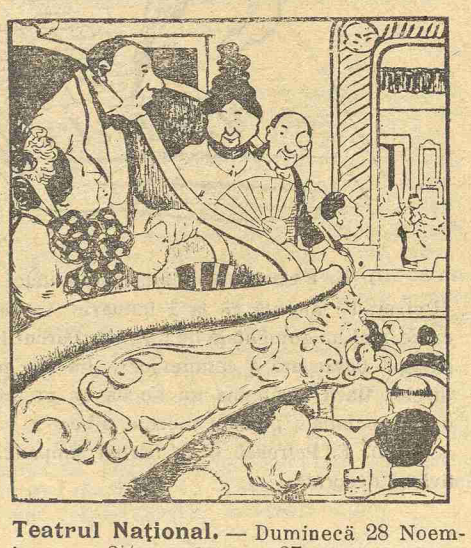

Teatrul Naţional. — Duminecă 28 Noembrie, ora 8¼, pentru a 27-a aniversare a luăreî Plevneî, se va juca *Curcanii*, comedie în treî acte şi un prolog de G. Ventura.

www.dacoromanica.ro

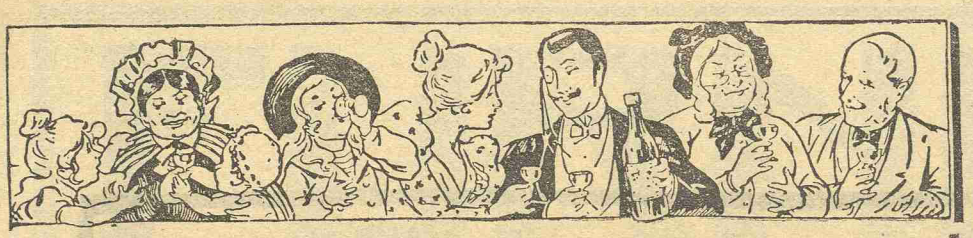

Societatea Cooperativă «MERCUR»

Ori-ce bună gospodină se aprovisionează de la renumitul magazin de Coloniale, Delicatese şi Băuturi **„MERCUR“, din Calea Victoriei, No. 52.**

Eftin şi bun!

Comande se pot face şi prin .. allô! allô! Telefon 1000 şi 1111.

COFETARIA „UNIREA“

BOMBONERIE
PATISERIE
FINĂ
Chocolaterie

TH. DIMITRESCU & THEOFILESCU

58, STRADA CAROL, 58

(Sub Hotel Central)

PREŢURI MODERATE

DIFERITE LIQUERURI
Vinuri streine
şi indigene
CHAMPAGNE
diferite mărci

Primeşte comande din provincie contra ramburs

Restaurantul Frascati

AL DOMNULUI

N. S. VERRA

este localul preferat al tuturor cari doresc mâncări de calitate superioară, vinuri excelente, serviciu prompt şi elegant şi preţuri din cele mai moderate. O admirabilă orchestră delectează pe clienţi în timpul mesei.

LA RESTAURANTUL

NIŢA DUMITRESCU

Calea Griviţa, 133

Se mănîncă bine, eftin şi curat

9 LEI CARTELA

Biuroul Avocatilor Asociati

Dir ctiunea d-lor avocaţi **Mihail P. Rădulescu**, fost procuror şi judecător de tribunal şi **Mircea G. Petrescu**, fost judecător şi primar. La acest biuroŭ se plasează cu ipotecă **500.000 lei**, în total saŭ în parte.

Strada Armenească, 24

D-RUL MENDONIDE

S'A MUTAT

No. 43, Str. Scaune, No. 43

BUCUREŞTI

Dr. George D. Fischer

— OCULIST —

S'A MUTAT

Strada Doamnei No. 27

Consultaţiuni 11—12 a. m. 4—6 d. a.

Admirabile lucrări Dinţi până la 10, cinci lei unul; ce trece peste 10, 4 lei unul. Dentura complectă 2.85 dintele. Scosul 2 lei. Plumbatul de la 4 lei în sus.

NICOLAE MARIESCU

DENTIST de la Facultatea din Paris

11 bis, STRADA REGALA 11 bis

NIŢA IONESCU

— CISMAR —

10 Calea Şerban-Vodă 10

Primeşte comande de ori-ce soiŭ de ghete şi pantofi, lucraţi elegant.

Preţuri convenabile. Viŭ la domiciliu, chemat printr'o carte poştală.

IMOBILUL „CONSTANTINOPOL“

BERARIE ŞI HOTEL

CALEA GRIVIŢEI, 183

Lipit de grădina Gărei de Nord

Trecînd sub o nouă administraţie s'a reorganisat

Berăria oferă şi *aperitive, cafele;* iar seara o muzică mulţumitoare.

Hotelul curat şi ieftin, cu intrare retrasă.

HOTEL ŢĂRANU

(fost «Hotel Griviţa»)

CALEA GRIVIŢA lîngă GARA DE NORD

Trecînd sub o nouă administraţie, faco cunoscut că pune la dispoziţia clienţilor camere mobilate curat, cu preţul de la un leŭ în sus.

Boale interne şi sifilitice

(PIEPT, STOMAC, GENITO-URINARE)

SPECIALIST

Dr. Eracli Sterian

Vechiu intern şi medic al Eforiei Spitalelor Civile

Consultaţi pentru bărbaţi, femei şi copii de la 10—12 şi de la 5—7

Str. Bibescu-Vodă 22, colţ Şerban-Vodă

Contra tusei, bronşitei, laringitei, cereţi:

PASTILE SENEGAL

CUTIA 1 LEU

De vânzare la farmacii şi la depozitul general Drogueria Stoenescu, Strada Academiei.

„ROMANIA“

Societate Cooperativă de Manufactură, Confecţiuni, Mode, Mărunţişuri şi articole de Menagiŭ.

Bucureşti Bulevardul Carol 5

Vis-à-vis de Ministerul de Domenii

Aduce la cunoştinţa onor. public că în urma moratoriului acordat de onor. tribunal comercial Ilfov a dispus vînzarea tuturor mărfurilor de

Manufactură, pînzărie, stofe, lenagiuri, postavuri, perdele, dantele, articole de galanterie, garnituri de rochii, articole de mode, mătăsuri, confecţiuni de haine bărbăteşti

Cu preţurile costului fără cîştig

Rugăm deci onor. public să se grăbească a ne visita pentru a se convinge de bogatul asortiment şi de eftinătatea preţurilor.

Bucureşti. — Tipografia «SPERANTA», Strada Enei 4 (vis-à-vis de Baia Centrală)

www.dacoromanica.ro

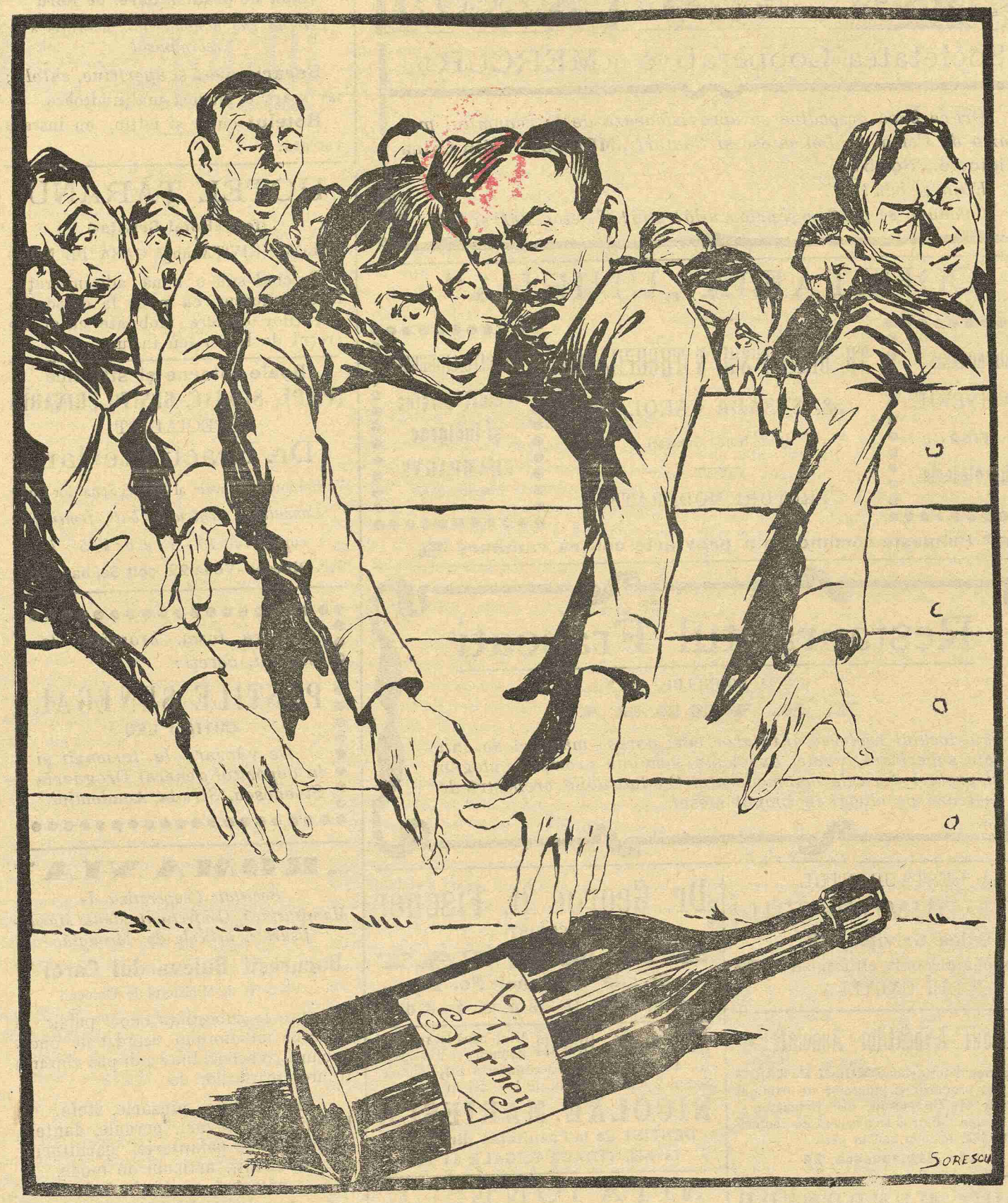

www.dacoromanica.ro